

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 461/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Горан Попов, адвокат у ..., против туженог АДО Grawe osiguranje, са седиштем у Новом Београду, Булевар Михајла Пупина бр.115, чији је пуномоћник Марко Зечевић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2070/2018 од 13.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2070/2018 од 13.02.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 522/14 од 27.04.2017. године, у ставу првом одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд поништи као незаконито решење туженог број .. од 18.11.2013. године о престанку радног односа тужиоца код туженог, и тужбени захтев да суд утврди да је тужилац био у радном односу код туженог на пословима заступника анкетара у периоду од 25.10.2013. године до 19.11.2013. године и да га тужени пријави на фондове обавезног социјалног осигурања за тај период и упише радни стаж у радну књижицу тужиоца. У ставу другом одбачена је, као неблаговремена, тужба тужиоца у делу тужбеног захтева да суд утврди да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 20.07.2013. године до 09.10.2013. године, на пословима заступника анкетара, те да обавезе туженог да тужиоца за тај период пријави на фондове обавезног социјалног осигурања и упише радни стаж за тај период у радну књижицу тужиоца. У ставу трећем одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, док је у ставу четвртном одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2070/2018 од 13.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу

става првог изреке, о тужбеном захтеву за поништај као незаконитог решења туженог број .. од 18.11.2013. године, за утврђење да је тужилац био у радном односу код туженог на пословима заступника анкетара у периоду од 25.10.2013. године до 19.11.2013. године, за пријаву на фондове обавезног социјалног осигурања за тај период и у делу става другог изреке, у делу одлуке о одбачају као неблаговремене тужбе тужиоца у делу тужбеног захтева за утврђење да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 20.07.2013. године до 09.10.2013. године на пословима заступника анкетара и за пријаву на фондове обавезног социјалног осигурања за период почев од 20.07.2013. године до 09.10.2013. године, и у ставу трећем изреке. Укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке, за упис радног стажа у радну књижицу тужиоца за период од 25.10.2013. до 19.11.2013. године и у делу става другог изреке за упис радног стажа у радну књижицу тужиоца за период од 20.07.2013. до 09.10.2013. године. У ставу трећем одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом, због погрешне примене материјалног права и због погрешно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је у одговору на ревизију оспорио основаност ревизијских навода тужиоца, и предложио да се ревизија одбије, а накнаду трошкова ревизијског поступка је опредељено тражио.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20, у даљем тексту ЗПП) Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Поред тога што је у ревизији указано да је дошло до битне повреде одредаба парничног поступка из члана 371. став 1. ЗПП, ревидент није посебно указао у чему би се таква повреда састојала, односно која одредба је повређена. Из ових разлога, позивање на битну повреду одредаба парничног поступка, као ревизијски разлог из члана 407. ЗПП је без утицаја у ревизијском поступку приликом испитивања побијане другостепене пресуде. Тужилац је ревизију изјавио и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, али ти наводи нису цењени зато што је одредбом члана 407. став 2. ЗПП изричито прописано да се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случајевима из члана 403. став 2. истог закона који се у овом поступку нису остварили.

Према утврђеном чињеничном стању на ком су засноване нижестепене одлуке, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог, на пословима заступника анкетара у Одељењу продаје осигурања. Решењем туженог број .. од 24.04.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду број .. због неостваривања резултата рада, са даном 19.07.2013. године, када је и одјављен са социјалног осигурања. Решењем инспектора рада тужилац је враћен на рад 10.10.2013. године и поново пријављен на обавезно социјално осигурање. Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 број 150/13 од 24.10.2013. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење П1 1442/13 од 01.08.2013. године којим је одбачена тужба тужиоца за

поништај решења о отказу бр. .. од 24.04.2013. године. Тужени је на основу правноснажног решења Вишег суда, донео решење о отказу .. од 18.11.2013. године којим је констатовао да тужиоцу престаје радни однос дана 24.10.2013. године (датум када је донето решење Вишег суда у Новом Саду), а које је тужени примио 19.11.2013. године. Током поступка је утврђено и да је тужилац, након доношења решења о отказу од 24.04.2013. године, подносио правном одељењу туженог молбу од 12.07.2013. године, којом је тражио да се повуче решење о отказу уговора о раду, као и молбу од 19.09.2013. године којом је тражио да му се у радну књижицу упише радни стаж од два месеца и пет дана за период од 20.07.2013. године до 28.09.2013. године.

Тужбеним захтевом тужилац тражи да суд поништи решење туженог од 18.11.2013. године, као незаконито и да утврди да је тужилац у радном односу био и у периоду од 20.07.2013. године до 09.10.2013. године, односно да му се радни однос продужи за време за које је код тужиоца наступила привремена спреченост за рад (у периоду од 13.05.2013. године до 07.08.2013. године), позивом на одредбу члана 189. став 1. Закона о раду, и у периоду у ком је, након што је 10.10.2013. године враћен у радни однос по основу решења инспекције, фактички радио од 24.10.2013. године до 19.11.2013. године.

На темељу наведених утврђених чињеница, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев неоснован, да је решење чији поништај тужилац тражи законито, из разлога што је доношењем правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 број 150/13 од 24.10.2013. године отпао правни основ по коме је тужилац решењем инспекције враћен на посао до правноснажног окончања спора, односно, да је тужилац могао бити у радном односу само у периоду од враћања тужиоца решењем инспекције до правноснажног окончања поступка по тужби за поништај решења о отказу уговора о раду број .. од 24.04.2013. године, па како је тај поступак окончан 24.10.2013. године, то је и тужбени захтев тужиоца за признавање радног односа након тог датума - без правног основа. Првостепени суд је одбацио тужбу у делу тужбеног захтева да се утврди да је тужилац био у радном односу код туженог у периоду од 20.07.2013. године до 09.10.2013. године применом одредбе члана 195. став 1. и 2. Закона о раду, налазећи да је тужба тужиоца у том делу неблаговремена, с обзиром да је тужилац тужбу поднео тек 19.02.2014. године, по протеку рока од 90 дана од дана сазнања за повреду права, а имајући у виду да је за наведену повреду права по решењу о отказу од 24.04.2013. године сазнао пријемом наведеног решења 30.04.2013. године. У прилог томе, судови образлажу да је тужилац у жалби којом је оспоравао одлуку донету о одбачају тужбе за поништај решења о отказу бр. .. од 24.04.2013. године, навео да је сазнао за повреду права 12.07.2013. године, те нису прихватили за основано позивање тужиоца да је за ту повреду сазнао тек доношењем оспореног решења од 18.11.2013. године.

Ревизијом тужилац истиче да је тужени био у обавези да призна радни однос тужиоцу и за период док је код тужиоца постојала привремена спреченост за рад, да је решење о престанку радног односа бр. .. од 18.11.2013. године незаконито је јер је њиме тужени пропустио да одлучи о тражењу тужиоца у вези продужења отказног рока, у смислу одредбе члана 189. став 4. Закона о раду, за период док је код тужиоца постојала привремена спреченост за рад, као и да је погрешно утврђена чињеница о времену сазнања тужиоца за повреду права.

Ценећи ревизијске наводе тужиоца, Врховни касациони суд налази да је правилна одлука другостепеног суда, из следећих разлога.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о раду („Сл.гласник РС“ бр.24/05, 61/05 и 54/09), који је био на снази у време доношења решења о отказу од 24.04.2013. године, прописано је да запослени коме је уговор о раду отказан зато што не остварује потребне резултате рада, односно нема потребна знања и способности у смислу члана 179. тачка 1. тог закона, има право и дужност да остане на раду у трајању од најмање месец дана, а најдуже три месеца (отказни рок), у зависности од укупног стажа осигурања, те је у ставу 2. прописано да отказни рок почиње да тече наредног дана од дана достављања решења о отказу уговора о раду, док је ставом 4. прописано да ако је запослени постао привремено спречен за рад у току времена за које је дужан да остане на раду, на његов захтев, ток тог времена се зауставља и наставља да тече по престанку привремене спречености за рад. Дакле, тужилац је у складу са цитираном законском одредбом имао право на заустављање отказног рока током трајања привремене спречености за рад, с тим што је прописано да такво право тужиоцу припада на његов захтев. Тужилац је поднео молбу туженом 12.07.2013. године, пошто је привремено спречен за рад 13.05.2013. године, да повуче решење о отказу уговора о раду, у којој је навео да сматра привремену спреченост за рад од 13.05. до 07.08.2013. године разлогом да остане у радном односу до повратка са боловања, а затим је поднео молбу 19.09.2013. године, након престанка радног односа, којом је тражио да му се у радну књижицу упише радни стаж од два месеца и пет дана за период од 20.07.2013. године до 28.09.2013. године. У овом спору тужилац тражи да суд утврди да је био у радном односу код туженог и у периоду од 20.07.2013. до 09.10.2013. године, и то због привремене спречености за рад од 13.05. до 07.08.2013. године. Тужилац је за повреду права незаустављањем тока времена за које је дужан да остане на раду знао у време када му је по решењу престао радни однос, 19.07.2013. године, када је већ био на боловању. За такву евентуалну повреду знао је и када се туженом обратио молбом 19.09.2013. године, да му се исти радни стаж упише у радну књижицу. Према томе, од тада, до подношења тужбе за заштиту права по овом основу, 19.02.2014. године, јесте прошао рок од 90 дана прописан одредбом члана 195. Закона о раду, у коме запослени може да покрене спор пред надлежним судом, од дана сазнања за повреду права.

Решење о отказу бр. .. од 18.11.2013. године, деклараторног је карактера и њиме се констатује престанак радног односа по истеку рока за који је одложено решење послодавца од 24.04.2013. године, правноснажним окончањем судског поступка. На законитост тог решења не утиче околност да је тужиоцу могао бити заустављен ток времена на коме је морао да остане на раду по решењу од 24.04.2013. године. Не утиче зато што је привремена спреченост за рад трајала до 07.08.2013. године и по наводима тужиоца морао би да остане на раду до 09.10.2013. године, док се оспореним решењем утврђује престанак радног односа са даном правноснажног окончања судског поступка 24.10.2013. године. Према томе, ревизијски наводи нису основани.

На основу изложеног, те како не стоје ревизијски наводи тужиоца, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке, на основу одредбе из члана 153. и 154. Закона о парничном поступку одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији јер са ревизијом није успео, и захтев туженог, за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић